

Pierij Val Delphinus.

nio recenſet, Telemachum Vlyſſis filium cùm adhuc puer in alto maris littore Deluſitaret, in ſubiectas aquas corruiffe, mox Delphinorù beneficio receptum, qui puerum ſurrexerint, & expoſuerint, idcirco patrè Delphinorum inſigne poſtmodum ſtudioſius adamaſſe, eamq; ſculturã & in enſe & ſcutis habuiſſe, & in annulo vſum pro ſigillo. Quare apud Lycophronem eum *δε λφινοςημων* appellari comperias: quod ea etiam de cauſa fortè dictum exiſtims, q̄ Philoſtratus eũ ſubſimum fuiſſe dicit. Delphini verò & ſimo admodum roſtro ſunt, vnde animal repandiroſtrum, Pacuuius. Et Simonis nomine gaudent appellari, quaſi vocem intelligãt. Vt verò interim omittamus Arionem Delphini opera & veſtatione, de latronum nauatarum manib. liberatum: cuius rei teſtimonium diutiſſimè in Tænaro habitum donarium, ex ære Delphinus cum inſidente Arione: quod argumentum in numis etiam cuſum vidi, eum quippe nudum Delphino veſtum, dextera victoriam prætereſere, læua lyram ſuſtinere. Prætereamusq; Heſiodi poëtæ per errorem in templo Nemeæi Iouis ab incolis trucidati cadauer, quod in mare fuerat à percufforib. abiectũ, à Delphino inter Locridem & Euboeam expoſitum. Et Melicertæ corpus, quod in Iſthmo Delphinus expoſuerat **E** inuentum à Syſpho. Virginem quandam Lesbiam vetuſti autores tradidere cum amatore ſuo demerſos in aquam, Delphinorum auxilio incolumes euafiſſe. Veteres deniq; Delphinum tanta veneratione proſequebantur, vt eum neq; venarentur, neque vilo pacto lædere fas iudicaret: quæ quidem religio in ætatem vſque noſtram propagata eſt, cùm multos reperias qui Delphinum vel interficere, vel veſci ea de cauſa ſcelus putent, q̄ quædam illi ſint cum humano genere commercia, promptuariumq; ſit nauigantibus auxilium.

B A C C H V S.

QUOD verò Delphinũ Baccho adpingunt, non ſolũ ad fabulã ſpectat, ſed etiam ad hiſtoriam, q̄ vinũ marina aqua mixtum facilius conſeruatur, vt Columella ſcribit ſe ab agricola patruo didiciſſe. Et Dionyſius hac de cauſa ad mare fugiſſe fingitur, quod apud Athenæum habemus. Cur verò aqua maris adeo vino conferat, rationem & Plinius & Dioſcorides & alij tradidere.

APOLLO DELPHICVS.

AT qui non Neptuno & Baccho ſolũ, verũ etiam Apollini Delphines dedicantur, multasq; eius aras apud Græcos Delphinis inſculptas fuiſſe, **F** Plutarchus atteſtatur. Ad hæc nonnulli addunt, Apollinem Delphini ſpecie adnaſſe ad Delphos, apud quos præcipue colitur. quãquam & Delphi antea fuerant Neptuno ſacri, vt Calauria Troezeniorum inſula Apollini, quæ loca mox dij ipſi inuicem permutarint, vt apud Pauſaniam eſt. De Calauria tamen neſcio quid diuerſum tradit Stephanus, cuius opus De gentibus, Hermolaus Byzantius in compendiũ redegit. Quantum verò pertinet ad Apollinem in Delphinum tranſmutatum, Creticum commẽtum aiunt: illi enim Apollinem totius ſalutis autorem celebrabant, neq; quẽquam vllum euadere infortunium arbitrabantur, niſi Apollinis ope ſoſpitaretur. ad quod fortè tacitè reſpexit Horatius, Sermonibus, vbi ſe garruli cuiuſdam importunitatẽ, qui hominẽ necabat, euafiſſe gauiſus ait. Sic me ſeruauit Apollo: quamvis de foro loquatur, quò nugator ille in ius tractus fuerat. ibi enim erat Apollinis templum. Cretes denique ab vnoquoq; malo liberationem Apollini ferebant acceptam. Nam & q̄ fabulę fabulantur homines in Delphinos tranſmutatos, ea de cauſa conſictum aiunt, quòd Delphinis ducibus nauatę ſeruati fuerint.

PERI